

Hoop op de opstanding

Lukas 20.27-38

Rev Dr Jos M. Strengholt

Heliopolis 2013; Arnhem-Nijmegen 2022

Vorige week vierden wij de feesten van Allerheiligen en Allerzielen; wij herdachten alle kinderen van God die in het verleden zijn gestorven.

Wij betonen eerbied aan hen die in het geloof in onze Heere en Heiland Jezus Christus zijn gestorven. Tegelijkertijd worden wij eraan herinnerd hun voetstappen trouw te volgen.

Natuurlijk zijn deze heiligen uit het verleden niet slechts een herinnering; zij leven bij God.

In het boek Openbaring krijgen wij een glimp van de hemel te zien. Daar zien wij onder het altaar van God gelovigen in Jezus Christus die voor de kerk op aarde bidden.

Dus zelfs op dit moment bidden miljoenen en miljoenen gelovigen die in het geloof zijn gestorven voor u.

En de engelen die Gods troon omringen, zorgen op Zijn bevel voor u.

1. Vragen over de opstanding en het leven na de dood

Er kwamen enkele Sadduceeën naar Jezus toe, en zij zouden met dit alles de spot hebben gedreven. Zij geloofden niet in de opstanding en zij geloofden niet in engelen.

Het waren Joden, zij hadden de Schriften van God, en toch geloofden zij niet in deze belangrijke Bijbelse zaken.

Welnu, zo vreemd is dat natuurlijk niet. Ook in onze kerken kennen wij mensen die de Schriften hebben, maar twijfelen aan bovennatuurlijke zaken.

De Sadduceeën vormden de politieke en religieuze elite van Israël; zij waren Israëls contactpunt voor de betrekkingen met de Romeinse bezetters en zij waren verantwoordelijk voor de tempeldienst.

Deze Sadduceeën waren diep beïnvloed door de Griekse filosofieën van hun tijd. Daarom geloofden zij uit hun Hebreeuwse Schriften alleen datgene wat paste binnen hun eigentijdse wereldbeeld.

De fundamentele keuze die de Sadduceeën hadden gemaakt, was dat zij alleen de vijf boeken van Mozes als gezaghebbend aanvaardden, en geen andere boeken of overleveringen.

Dit gaf hun natuurlijk meer ruimte om het Griekse filosofische denken volledig over te nemen en dit te vermengen met hun Joodse godsdienst.

Ook hoefden zij zich dan niet te houden aan alle regels en voorschriften van die fundamentalistische Farizeeën, die zij als achterhaald beschouwden.

De Sadduceeën haatten Jezus omdat Hij het evenwicht met de Romeinse bezetters verstoorde. Hij had veel volgelingen, en daarom draaide de geheime politie van de Romeinen overuren.

Stel je voor dat de Romeinen tegen Jezus zouden optreden wegens opruiing. Dan zou de bevolking zich tegen de Romeinen kunnen keren en zelfs tegen de mensen die met de Romeinen samenwerkten, namelijk de Sadduceeën.

Daarom wilden zij koste wat kost de wankelende sociale en politieke machtsbalans in stand houden.

In het evangelieverhaal van vandaag zien wij hoe de Sadduceeën Jezus strikvragen probeerden te stellen, natuurlijk om Hem belachelijk te maken in de ogen van Zijn eigen volgelingen.

Denk er eens aan! Jezus verkondigde de opstanding uit de doden! Voor de Sadduceeën was dat belachelijk.

In overeenstemming met de filosofieën van die tijd was dat ondenkbaar.

Ons lichaam is onbelangrijk en slecht, en ware vrijheid en verlossing betekenen dat onze geest van ons lichaam wordt bevrijd. Zo dachten de intellectuelen van die tijd.

Hoe kon Jezus dan de opstanding van het lichaam verkondigen? Wij moeten juist van het lichaam worden bevrijd, niet er voor altijd aan vastzitten!

De fundamentalisten van die tijd, de Farizeeën, hadden daarentegen zeer lichamelijke opvattingen over de eeuwigheid.

Zij lazen hun profeten, en die profeten spraken in zeer lichamelijke bewoordingen over het komende Koninkrijk van God.

Mensen die op deze aarde werken, onder hun vijgenboom zitten, op hoge leeftijd sterven en trouwen en kinderen krijgen.

Voor de liberale Sadduceeën was dit fundamentalisme onaanvaardbaar. En omdat Jezus over de opstanding van het lichaam sprak, namen zij aan dat Hij er dezelfde opvattingen op nahield als de Farizeeën.

In overeenstemming met hun nadruk op de eerste vijf boeken van de Bijbel gebruikten de Sadduceeën een voorbeeld uit de wetten van Mozes om te laten zien dat een dergelijke opvatting over de eeuwigheid onmogelijk was.

De Sadduceeën zeiden tegen Jezus:

Meester, Mozes heeft ons geschreven. Als iemands broer sterft, terwijl hij een vrouw heeft, maar kinderloos is, dan moet zijn broer diens vrouw nemen en voor zijn broer nageslacht verwekken. Nu waren er zeven broers. De eerste nam een vrouw en stierf kinderloos. De tweede nam haar tot vrouw, maar ook hij stierf kinderloos. De derde nam haar, en zo deden alle zeven, en zij lieten geen kinderen na en stierven. Daarna stierf ook de vrouw. In de opstanding dan, van wie van hen zal zij de vrouw zijn? Want alle zeven hebben haar tot vrouw gehad.

De Sadduceeën hadden natuurlijk een punt. Als God Zelf door Mozes had geboden dat broers moesten trouwen met de vrouw van hun overleden broer, en als in het hiernamaals alle gelovigen op aarde zouden voortleven, zouden trouwen en lang en gelukkig zouden leven, dan zou dit tot absurde situaties leiden.

Het fundamentalisme van de Farizeeën, waarbij alles in de Bijbel als een letterlijke beschrijving wordt opgevat, is anti-intellectueel en gaat naar mijn overtuiging ook in tegen de betekenis van Gods Woord.

De Sadduceeën hadden dus een punt met hun kritiek.

Maar evenals Jezus niet meeding in dit letterlijke fundamentalisme van de Farizeeën toen Hij over de opstanding sprak, wees Hij ook de opmerkingen van de Sadduceeën af.

2. ‘Voor God leven zij allen’

Jezus was scherpzinnig. Hij wilde de Sadduceeën laten zien wat de werkelijkheid van de opstanding en het eeuwige leven met God is. Daarom citeerde Hij uit het boek Exodus, een van die vijf boeken die de Sadduceeën als het ware en enige Woord van God beschouwden.

Toen Mozes God ontmoette bij de brandende doornstruik in de woestijn, maakte God Zich aan Mozes bekend. Hij zei dat Hij de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob was.

Jezus redeneert als volgt: God is niet een God van de doden, maar van de levenden. Als Abraham, Izak en Jakob dood en begraven zouden zijn en verdwenen, vernietigd en niet meer zouden bestaan, zou God dan Zijn Naam, Zijn wezen, verbinden met mensen die niet meer bestaan?

Telkens wanneer wij lezen dat God de God van Abraham, Izak en Jakob is, staat dat in de context van Gods verbond met Israël. Hij heeft Zijn volk eeuwig lief, zegent het, beschermt het en zorgt ervoor.

Zijn goedheid voor mensen houdt niet plotseling op wanneer zij gestorven en begraven zijn. Zijn liefde voor ons houdt nooit op en strekt zich uit over het moment van ons sterven heen, tot in de eeuwigheid.

Ook verbindt God Zijn Naam met de Hebreeuwse vaders; niet met Plato, niet met Griekse filosofen en niet met moderne filosofen of religieuze leiders die Gods openbaring in deze Hebreeuwse Schriften niet volledig aanvaardden.

De Schriften laten ons zien dat God ons heeft gemaakt, naar ziel en lichaam. God is de Schepper van uw lichaam. Wij moeten Hem ook liefhebben met de kracht van ons lichaam.

Onze dienst aan Hem bestaat niet alleen uit ons denken, maar uit alles wat wij zijn.

En Hij heeft ons allemaal lief zoals wij zijn. Hij heeft u lief om uw verstand, uw denken, uw hart en ook om het lichaam dat u hebt. God heeft het gemaakt; het is goed!

Uw lichaam is door God geschapen, het is de tempel van de Heilige Geest en het wordt door God geliefd. Daarom moeten wij er zeer goed voor zorgen.

Alles wat wij zijn, behoort aan God toe. Daarom zou ik wat moeten afvallen, want overgewicht betekent dat ik niet goed zorg voor wat aan God toebehoort.

God is de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob. Let erop hoe de woorden 'de God van' drie keer worden herhaald.

Grammaticaal was dat niet nodig, maar Jezus citeert Exodus 3.6 letterlijk om te benadrukken dat God een persoonlijke betrekking heeft tot ieder van deze vaders.

Zo is Hij ook niet alleen de God van u allen, maar de God van ieder van u persoonlijk.

Zou deze God uw lichaam aan de wormen overlaten? Dat zal Hij niet doen, zegt Jezus. Na de dood zal uw geest bij God zijn, maar op een dag zullen ook uw lichamen heerlijk worden opgewekt en met uw geest worden herenigd.

God is geen God van dode mensen, maar Hij is een God van levenden. Jezus voegt eraan toe dat zij voor Hem allen leven. Dat is het centrale punt van wat Jezus zegt.

God kent degenen die Hem toebehoren. Hij heeft een betrekking tot Zijn kinderen. Het is onmogelijk dat deze betrekking bij de dood wordt beëindigd. Allen die in het geloof zijn gestorven, leven voor God. Zij zijn levend in Zijn tegenwoordigheid.

Jezus veegt de dwaze vraag over het huwelijk in de eeuwigheid van tafel. Er zal geen huwelijk zijn. Waarom zou dat ook nodig zijn? Wij zullen allen in een volkomen unieke verhouding tot God leven en elkaar allen op gelijke wijze liefhebben.

Hier spreekt Jezus het farizeese fundamentalisme tegen. Het leven in de eeuwigheid zal heel anders zijn dan hun letterlijke opvattingen over een lang leven op aarde, gevolgd door een dood op hoge leeftijd.

Er zal geen dood meer zijn en daarom zal ook het huwelijk, dat dient om een nieuwe generatie mensen voort te brengen, niet meer nodig zijn.

Maar denk niet dat er in de eeuwigheid geen lichamelijke werkelijkheid zal zijn. God trekt ons de eeuwigheid binnen met alles wat wij zijn: als geest en uiteindelijk ook met een nieuw lichaam.

Wij zullen nieuwe mensen zijn, volmaakt, maar niet losgemaakt van wie wij op aarde zijn geweest. Daarom is wat wij op aarde doen van groot belang.

Uw verstand, uw lichaam, uw gevoelens, laat het allemaal voor God zijn.

3. De gemeenschap van de heiligen

Van Abraham, Izak en Jakob lezen wij dat zij leven voor God. Zij zijn bij Hem.

En niet alleen zij, maar allen die als dienaren van God zijn heengegaan.

Alle kinderen van God die gestorven zijn, zijn nu bij Hem en aanbidden Hem met de engelen en met heel het hemelse gezelschap.

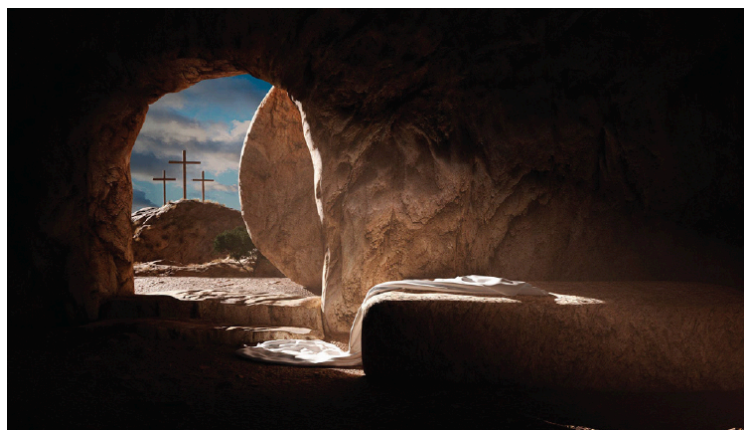
Alle dienaren van God leven met Hem.

En zo bent ook u levend met God, voor Zijn aangezicht. Onze apostel Paulus schrijft hierover prachtige woorden in zijn brief aan de Efeziërs, 2.4-6:

Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, heeft ons door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de overtredingen, met Christus levend gemaakt – uit genade bent u zalig geworden – en heeft ons met Hem opgewekt en met Hem in de hemelse gewesten gezet in Christus Jezus.

Hier en ook elders in de brieven van de apostelen zien wij dat wij zelfs nu zo levend zijn met Christus, dat wij met Hem in de hemelse gewesten zijn gezet. In de hemel gezet – zelfs vandaag. Dat is een verbazingwekkende gedachte.

Voor al wanneer wij deelnemen aan het Heilig Avondmaal, wanneer wij naderen tot de troon van de genade waar God Zijn armen naar ons uitstrekt, vieren wij dat wij met God zijn, samen met alle heiligen uit het verleden.

Daarom worden wij in de woorden die wij spreken voordat wij het Avondmaal ontvangen eraan herinnerd dat wij God aanbidden met heel het hemelse gezelschap.

Conclusie

Wij vormen één gemeenschap, met Abraham, Sara en Mozes, met Zippora, met Elia, met Rachab, met Ruth, met Jeremia, met Maria, de moeder van onze Heere, met de apostel Paulus, met de heilige Augustinus en met moeder Teresa.

Maar ook met die christelijke vriend van u, met dat familielid dat te jong is gestorven. Met die baby die u hebt gedragen, maar die nooit levend werd geboren. Met uw ouders die zijn heengegaan.

Wij vormen één gemeenschap van gelovigen. En samen met de engelen en aartsengelen aanbidden wij God: Vader, Zoon en Heilige Geest.

En samen met allen die in het geloof in Jezus Christus zijn gestorven, verwachten wij de opstanding van ons lichaam.

Om bij elkaar te zijn en bij God te zijn. Dat is onze grote hoop; dat is onze toekomst, en het is zelfs onze tegenwoordige werkelijkheid.

Wij zijn levend voor Zijn aangezicht. Laten wij daarom voor Zijn aangezicht leven op een wijze die Hem eert.

+ In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.